

BUDOUCNOST JE NEJISTÁ, ALE KONEC JE VŽDY BLÍZKO.

JIM MORRISON

HOMO AETERNUS

JOSEF ŠORM

HOMO AETERNUS

Josef Šorm

věnováno mé báječné jedinečné Simi za to, že je

Mé poděkování patří Marti Heš, během jejíhož kurzu *Tvoje první povídková e-sbírka* toto dílo vzniklo. Marti tipy a návody, stejně jako její podpora v tvorbě jsou jedinečné.

Mé poděkování též patří všem, kteří si kdy našli čas pro čtení mých knih a jejichž laskavá podpora mě vždy motivovala a posilovala do dalšího psaní.

Mé největší poděkování patří mé báječné rodině, která toleruje moji nutkavou touhu klapat do počítače, zatímco jsem k nim otočený zády.

Tato povídka je součástí povídkové novely H0m0 Aeternus. V kurzu *Tvoje první povídková e-sbírka* jsem použil první povídku, neboť nemám všechny napsané a také tento e-book by byl příliš rozsáhlý.

2020: Mávnutí motýlích křídel

10. dubna, 2010, Humberský záliv, Toronto, Kanada - Maple Truing

Prohrála sázku, co jiného tedy mohla očekávat. Pozvánku dostala jako vtip od svého přítele a nyní se cítila, jakoby jí někdo převrátil celý svět naruby. Seděla na studeném kameni, žmoulala prázdný kelímek od bílého vína vonícího z nějakého důvodu po pepermintu a hleděla na zapadající slunce. Modrá voda zálivu odrážela rudé poslední paprsky dne.

Kabelka jí každou chvíli zavibrovala. Psali jí zprávy, kde pořád je a že už na ní přes hodinu čekají. Z přehršle smajlíků a zvýšeného počtu překlepů usoudila, že s pitím na ní nečekají.

Napsala, že je v pořádku a že nemůže sehnat taxíka, a že se opozdí. Doufala, že jí nebudou volat, musela by jim to zvednout, aby to nevypadalo divně a lhát se jí příliš nechtělo.

Na zelenomodrou obarvené vlasy cuchal vítr. V prstech si pohrávala s gumičkou a zapomněla, co s ní chtěla dělat.

Bundu, která barevně ladila s jejími vlasy si nechala rozepnutou. Sundala si své brýle s drátěnými obroučkami a odložila je do kabelky. Měla pocit, že ji tlačí na nose. Rukáv na pravé ruce se jí shrnul a ukázal její tetování na zápěstí, ve tvaru kruhu. Nechala si ho udělat, když ji vzali na univerzitu. Chtěl mít něco, co jí bude připomínat, že se nepřipravuje makat pro nějakého příštího Gatese, Pichaie nebo Jobse. Bude dělat jen pro sebe.

Netušila co se stalo. Nechápala to. Nerozuměla nyní ani sama sobě. Kdyby jí někdo řekl, že nebyla na přednášce, ale na ganja večíрку, příliš by se tomu nedivila.

Jeho slova ji naplnila nevýslovným pocitem. Něco v jeho hlase jí přimnělo, aby mu začala naslouchat. Podmanivý hlas se stal hypnotickým, poté bombastickým, až se přistihla, že vše nasává jako houba. Fascinovaně se nechala naplnit vším co sdílel.

Tohle narušilo její plány. Prohrála sázku a chtěla jí jen dodržet, to bylo všechno. Jakou největší idiotštinu dokáže udělat. Těšila se, že bude svému příteli a jejich společným přátelům z ročníku vyprávět, čemu všemu jsou lidé schopni stále naslouchat v jednadvacátém

století. Místo toho se měla pocít, že všechno se obrátilo naruby.

Její rodiče nikdy nebyly nábožensky založení a ani jí to nijak nelákalo. V pubertě si prošla krátkým obdobím, kdy toužila po něčem hlubším a párkrát zaskočila do kostela v dramatictějších okamžicích, ale rychle ji to pustilo. Víra pro ni nesla náboj nesmyslnosti a absurdity. Respektovala, že každá lidská bytost potřebuje určitou dávku víry. Věřit, že když nasednu do letadla, v pořádku doletím. Víru, že ten člověk, co přistoupil do výtahu, není uprchlý masový vrah. Avšak jakákoliv akce, založená na slepé víře, opaku vědeckého zkoumání, jí připadala jako vrchol naivity. Touha lidí, kteří nevědí, co se sebou, a upínají se na externí vlivy, které je mají spasit. Kravina!

Výjezdní zasedání Human Design společnosti byla od jejího přítele trefa do černého. Pokládala to za dokonalý případ vrcholu poblázněnosti New Age a moderní doby. Internet rozkopnul bránu do světa sdílení informací, které okamžitě každého zaplavily s vervou rozbouřené peřeje. Pochybování o bezpečnosti vakcín, o kulatosti země, konspirativní teorie, víra v reptaliány, minulé životy, astrologii, nový světový řád, levicová spiknutí,

nacionalistická spiknutí, minulé životy, čakry, manifestace, s tím vším se roztrhl pytel a ze všech černých děr zničehonic vylezly stovky a tisíce guru, bloggerů a vloggerů, pseudo vědců a influencerů, kteří začali rozbíjet fundamentální víru ve vědu a ověřená fakta.

Společnost, která říká, že postavení planet nás rozděluje do energetických archetypů, každý z nich má jinou „energii“, která mimochodem samozřejmě nelze nijak exaktně měřit, patřila přesně mezi takové podvodníky a šarlatány, kteří vydělávají na lidské hlouposti a naivitě.

První pohled jí mírně zklamal. Postarší a prošedivělý muž v kšiltovce, džínách a černém tričku vypadal normálněji, než očekávala. Podivné mapy oblohy na rollupech a vachrlatě vypadající prezentace s nesmyslnými vzorečky lidského profilu ji ubezpečily, že je přeci jen na správném místě.

Těšila se, jak se bude moci v duchu smát všem blbostem o astrologii, planetách, energiích, ufonech a kdo ví čeho ještě. Tenhle chlápek sliboval báječné potrhle odpoledne a jeho jméno, Ra Uru Hu, zněla tak bizarně, že by se nedivila, kdyby ji chtěli po přednášce zrekrutovat do

nějaké své sekty. Pravděpodobně by se musela stát jeho sexuální otrokyní. Když si ho prohlédla pozorněji, usoudila, že by to možná ani nebyl tak mizerný nápad. Ne natrvalo, ale jednu večeri by zvládla a pokud by to nebyl úplný prd'och, tak by se jím nechala třeba energeticky zmanipulovat. Na jednu noc. Starší muži, kteří vědí, co chtějí, se jí líbili. Samozřejmě, že má přítele, tak by to nehrotila.

Zahnala myšlenky na sex. Na téhle plastové, nepohodlné sedačce v překlmatizované místnosti přece seděla z docela jiného důvodů. Prohrála sázku a teď si musí zapamatovat co nejvíce ptákovin, co tu budou vykládat, aby je pak mohla večer v baru úspěšně reprodukovat. Měla v plánu zapařit a milovala být centrem pozornosti.

Místnost se ztišila. Muž na pódiu začal mluvit. Jeho melodický, hluboký a zároveň jemný hypnotický hlas se nesl prostorem s podmanivou silou, která ji nemilosrdně přikovala do sedadla. Překvapeně zamrkala. Věděla, že už musí mluvit několik minut, ale čas se pro ni zastavil a zrychlil zároveň. Slyšela ho a zároveň nechápala nic, co říkal. A přesto tomu rozuměla. Jakoby ji jeho slova

zaplnila od hlavy až k patě, jako mocný reflektor, který ji celou prosvítil, do nejnějnější buňky v jejím těle.

Vše, co se odehrálo poté, se zdálo jako v nějakém oparu. Jak dlouha šla, si nepamatovala, jak se dostala až k zátoce už vůbec ne. Víno si musela odnést z přednášky. Možná.

Všechno, o čem mluvil, se jí nyní začalo spojovat. Jeho řeč zněla fantasticky, neuvěřitelně, nepochopitelně a přece. Všechno do sebe zapadlo. Jakoby to vždy věděla, jakoby vždy tušila, že přesně tohle je ryzí pravda. Jakoby jeho hlas jen odhalil jednu její část, o které vždy věděla, že tam někde je schovaná, jen jí nechtěla naslouchat.

Pokud to, co říkal, byla pravda, pak—.

Ne!

Jsou to nesmysly. Zhluboka se nadechla. Vždyť byla zatraceně vynikající studentkou. Nejlepší v ročníku na oboru výpočetního učení a umělé inteligence. V tom byla budoucnost. Ne v nějaké astrologii, proudění energií dle planet, inkarnačních křížů a nové rase lidstva „rave“, která se má začít rodit v roce 2027.

Vytáhla svůj smartphone a vyťukala rychle zprávu. Už je na cestě. Jen musí sehnat odvoz. Ať na ni s pitím nečekají. Má skvělé historky a dnešní večer si užije.

Maple Truing energicky vyskočila a rychlým krokem vyrazila směrem k centru. Věděla, že jí čeká skvělá budoucnost, byla přesvědčena, že dokáže velké věci a že se zapíše do dějin. To, co ona dokáže, navždy promění svět a žádné báchorky pomatence v umolousaném tričku jí přeci nezkazí náladu.

Není třeba se ničeho obávat.

Efekt mávnutí motýlího křídla

Koncept v teorii chaosu, který naznačuje, že malé, zdánlivě nepodstatné události v jedné části složitého systému mohou vést k významným a nepředvídatelným důsledkům v jiné jeho části. Naznačuje, že i malá změna může potenciálně spustit řetězec událostí, vedoucích k mnohem většímu a neočekávanému výsledku. Zdůrazňuje myšlenku, že složité systémy jsou citlivé na drobné variace, které mohou mít dalekosáhlé dopady. Pravděpodobný autor teorie je Edward Lorenz.

Kolektiv autorů. World Wide Encyclopedia of This and That. Neu Welt, 2008, 2. edice.

13. srpna, 2020, Los Angeles, Kalifornie - muž, který zapomněl nařídít si budík

Samozřejmě, že to byla její chyba, protože kdyby nemyslela na všechny ty blbosti, tak by ten budík nařídila ona. Teď si vztekle čistil zuby pepermintovou pastou a přemýšlel, co všechno jí řekne, aby jí vysvětlil, jakou blbost udělala. Pořádně jí to vytmaví, protože on pospíchá do práce a nemá prostě čas na to, že ona zapomene na budík. Váhal jen, kdy se má do téhle šťavnaté debaty pustit, protože pokud to odpálí hned teď ráno u snídaně, zdrží se minimálně ještě deset minut a to se mu opravdu nehodilo.

„Tati, už budeš?“ ozval se ze dveřmi koupelny protivný hlas jedenáctiletého kluka, kterému ještě včera bylo pět let a stavěli spolu legáčky a hráli si elektrickými vláčky. Z pána byl teď ale puberták, který svému otci s chutí odsekával a promenádoval se po domě jako by mu to tu patřilo. Ztracená pitomá výchova jeho matky! Moment, to je ono! Skvělá možnost, jak si trochu zchladit žáhu, efektivně, aniž by se hádal s manželkou, která by mu stejně pěkně zatopila. Spratek jeden, má všechno pod nosem a ještě si na něj bude otvírat pusku. Nesnášel

všechnu to liberální výchovu, co se teď tlačila na každé druhé přiblblé škole. Když on byl malý, táta ho fackoval a taky to přežil. Jenže dneska to né, to se musí všechno opatrně. Z téhle generace vyroste banda kňouralů.

„Budu, až se mi bude chtít!“ zařval přes dveře. Slyšel, jak jeho žena něco namítavě volá z kuchyně, ale bylo mu to jedno. Stále to ale ještě nebylo ono. Ještě mu to pěkně vytmaví u snídane. Řekne mu celý seznam věcí, co klouček bude muset udělat, až se vrátí ze školy a zeptá se ho, jak se mu daří v matematice. Když bude mít kliku, třeba mu jeho syn i nahraje, aby mu mohl dát zaracha, to by mu hned zvedlo náladu.

Však mu ukáže, drzounovi jednomu!

Enneagram Typ Pět

„Je známý jako Výzkumník nebo Pozorovatel, často charakterizován hlubokou touhou po poznání a porozumění světu. Pětky jsou často introspektivní a analytičtí, s důrazem na hromadění znalostí v oblasti svého zájmu. Cítí potřebu být samostatní a mohou se vzdalovat emocionálně od ostatních, protože preferují se emocím vyhýbat. Pětky mohou být rezervované a mít potíže s mezilidskými vztahy. Jejich tendence vyhýbat se emocionálnímu zapojení je zakořeněna v touze po soběstačnosti a kontrole nad svým prostředím.“

Naranjo, Claudio Benjamín Cohen. The Enneagram of Society: Healing the Soul to Heal the World. Gateways Books & Tapes, 2005.

14. srpna, 2020, letadlo na cestě z Los Angeles, USA do Mnichova, Německo - Nitya Menen Vila

Ze všech sil se snažila nedívat se na vyčuhující roh papírového pytlíku v kapse sedadla. Zatla zuby. Snažila se ignorovat také žaludek, který jí dával důrazně najevo, jaký má názor na turbulence. Tohle musí zvládnout. Nehodlala shánět žádné pepermintové žvýkačky, ze kterých se jí dělalo zle.

„Mé činy rozhodují o budoucnosti.“ zašeptala pro sebe svou afirmaci a na okamžik se cítila o něco lépe.

Nitya měla oči zavřené, dlaně opřené o kolena, zhluboka dýchala, chodidla na zemi, zaposlouchaná do meditačních tónů linoucích se ze sluchátek.

Pomalu otevřela oči a hleděla do šedivého plastu sedadla před ní. Spolucestující vedle ní se díval na telefon a nevěnoval jí pozornost, nebo to alespoň předstíral. Nitya vyhlédla ven na mléčně bílé mraky. Bezděčně se usmála. Tento pohled ji vždy naplnil pocitem klidu. Přemýšlela o tom, jak je spokojená se svým životem, jak je na sebe pyšná, že se rozhodla

přijmout konečně to, kým doopravdy je, že se odvážíla vystoupit před všemi a oznámit jim to. Svě rodině, svým blízkým i své bývalé ženě.

Žaludek se pomalu uklidnil a myšlenky se jí stočily zpět k práci. Pohlédla do svých desek a začala listovat ve smlouvě. Sama jí téměř celou napsala, několikrát kontrolovala, konzultovala se svým týmem, přesto očima přejížděla klíčovou pasáž o převzetí práv.

Všechno se zdálo být v pořádku. Potlačila zívnutí. Prsty si přejížděla přes rty, přes které si sama pro sebe souhlasně zašeptala ujištění, že vše je jak má být. Pro jistotu měla pronajatého tlumočníka, který jí měl pomoci, kdyby jí místní byrokraté chtěly dělat nějaké potíže. Vše však půjde hladce, protože byla dobře připravená. Nejpozději zítra v noci poletí zpět a v zavazadlovém prostoru letadla poveze vše, po čem její klient, společnost ATech tolik prahne.

Pohodlně se uvolnila do sedadla a zaklonila hlavu. Vše bylo naplánované a hotové k uzavření. Dnešní den byl koneckonců jako každý jiný a nebyl ničím výjimečný. Kabinou se rozlehl kapitánův uklidňující hlas, že vše je v pořádku, ale že z technických důvodů bude mít jejich let

zpoždění, pravděpodobně o třicet až šedesát minut déle. Z některých sedadel se ozvaly našťvané vzdechy a netrpělivé komentáře, ale jí to tolik nevadilo. Cítila se již mnohem lépe jedna hodina navíc nevadí. Nitya si neuměla představit nic, co důležitého by se dnes mohlo stát.

Instinkty jí naštěstí fungovaly rychleji a než se stihla zarazit, horečně čapla pytlík, do kterého se dávivě vyzvrátila.

2. května, 2020, Nuo Hotel Beijing, Chaoyang Qu, Peking, Čína - Friedrich Junck

Zvídavé a kritické pohledy ostatních posluchačů rázně ignoroval a svůj znechucený výraz ve tváři se nenamáhal ani skrýt. Z konferenční místnosti téměř vyběhl a rázně za sebou zavřel dveře. S jejich zaklapnutím ustal i monotónní projev v čínském jazyce a on si mohl úlevně vydechnout. Muž ve vlněném omšelém obleku si z hlavy neohrabaně sundal sluchátka a hlas překladatelky pokračoval v jemném bzučení v okolí jeho krku, dokud i ten nevypnul. Hřbetem vrásčité ruky s vystouplými žilami si otřel studený pot z čela. Zamumlal si pro sebe nadávku. Se sprostým slovem mu koutky rtů zacukaly v ironickém posměchu. Jaký měl na sebe vztek, že sem jezdil, že se nechal přemluvit!

Rezignovaně si přičichl k podpaží a nos se mu nakrčil po kyselém zápachu potu. Pokrčil rameny. Hotel nabízel svým hostům čistírnu, která zaručovala, že vše bude jako nové, čisté, vyžehlené, vonící po pepermintu, ale muž nehodlal utrácet více, než bylo nezbytně nutné. V konferenční místnosti, ve které strávil dopoledne, bylo horko a dusno. Košile se mu nyní na klimatizované

chodbě lepila na záda a studila ho. Z kapsy vytáhl papírový ubrousek, který mu zbyl od snídaně a on si ho schoval do kapsy pro strýčka Příhodu, a otřel si od potu ulepené prsty.

Stál v široké, honosně vyhlížejícím lobby hotelu. Na stěnách, visely ozdobné dřevěné panely. Podlaha byla potažena sytě červeným kobercem. Po chodbě cupitali hoteloví pomocníci v bílých košilích, světle červených vestách a se sklopeným, nepřítomným pohledem. Všichni mu připadali stejní. Asi by ho kolegové nařkli z rasismu, ale čert je vem. Chtěl by je vidět, jak se oni orientují v davu Číňanů. Muž se trochu toužebně podíval na tácy se skleničkami Baijiu, tradiční čínské pálenky, připravenými na večer, ale po chvíli váhání se opět odvrátil. Měl mnoho dobrých nápadů, ale tento mezi ně nepatřil.

Kolem vysokých kulatých barových stolků postávali účastníci, tiše telefonovali, znuřeně jezdili prsty po obrazovkách svých zařízení, nebo mezi sebou potichu klábosili v různých jazycích. Několik z nich po něm přejelo rychlým pohledem, a jakmile se ujistili, že nepatří mezi jejich známé, dál si ho nevšímalí. Hádal, že většina

z nich budou vědci, ale podle drahých hodinek, pedikúry a draze vypadajících obleků identifikoval i velryby ze soukromého sektoru. Odhadoval je na zástupce nadnárodních koncernů, headhuntery a pravděpodobně i CEO. Farma. Nanotechnologie. Energetika. Bankovní sektor. Sociální sítě. Big Tech firmy. V mládí před mnoha lety by se býval s nimi dal i do řeči, nadšeně získával informace a sdílel své nápady. Dnes jen pohlédl na druhou stranu chodby, kde spatřil něco, co ho zaujalo mnohem více.

Prosklená stěna skýtala bechderoucí výhled na centrum Pekingu. Rozepnul si knoflík své seprané bílé košile a uvolnil si antracitovou kravatu se vzorem burgundské fialové. Instinktivně natáhl prsty k hrudi, ale rychle se zarazil a místo toho zajel rukou do kapsy kalhot. Pevně stiskl plastový dispenzor s pilulkami. Úlevný povzdech se mu vydral z hrdla přes zaťaté zuby. Klid. Vše je v pořádku.

Friedrich Junck patřil mezi celosvětově uznávané matematiky, ať už to znamenalo cokoliv. Každá druhá mladá holka, kterou její producent protlačil polonahou na pódium, a ona za mocného jekotu urhovitých

dospívajících zazpívala písničku o rozchodu se svým přítelem, byla pravděpodobně mnohem populárnější. Tyhle celebrity měly nesčetněkrát více sledujících než on. Jeho výzkum měl potenciál dovést lidstvo do nové doby, zatímco jejich zpívání leda tak vytlačit pár slziček. Svět se řítí do háje.

Měl by být ale fér, jak by ho lidé mohli sledovat, vždyť sám není ani na sociálních sítích. Pravda, má videa na Youtube, ale ty s ním natočili jeho studenti a těch pár zoufalců, co si ho pozvali do podcastu.

Jeho soupeřníci však nepochybovali o tom, že patří mezi špičkové profesory ve svém oboru. Právě proto také dostal pozvánku na Pekingský Globální Energetický Summit. Čínská lidová republika navzdory celosvětové pandemii se rozhodla summit nezrušit. Byl to ten největší dlouhý nos s vyplazeným jazykem na západní svět, co si Čína, alespoň v posledním desetiletí, dovolila. Hodlala celému světu ukázat, že problém s pandemií dokázala vyřešit na jedničku a nic ji nezastaví. Lidé zavření ve věžácích s drony, které je sledovaly a hlídaly, zda-li někdo porušuje svatá nařízení jejich moudrého

komunistického politbyra, na to možná měli jiný názor, ale to nikoho pochopitelně nezajímalo.

Friedrich měl promluvit o spojitosti matematických zákonů, ekonomiky a energetických otázek. Co přesně měl přednášet mu však nikdo neoznámil. Podezíral své kolegy, že mu pozvánku zařídili, neboť se obávali, aby se neurazil, pokud by jej nenominovali jako hosta. Strachovali se zcela zbytečně. Friedrich měl na ně tak či tak vztek, přestože si musel znechuceně přiznat, že pozvání přijal sám a svobodně. Byl znám nejen svým intelektem a radikálními teoriemi, ale také svým nevybíravým chováním a břitkým jazykem, který se hodil spíše do doby před pár desetiletími a ne moderní politicky korektní doby.

Jako řečník na konferencích právě nevynikal a zaskočilo ho, kolik práce mu dalo vymyslet souvislou přednášku pro tak široké publikum. Nejčastěji diskutoval a prezentoval matematické teorie úzké skupině kolegů a studentům specializujícím se v aplikované matematice. Nepotřeboval přemýšlet o tom, čemu rozumí či nerozumí. Nyní si musel dávat pozor, aby nezabřednul do přílišných detailů a technikálií.

Samotné přednášky též nemiloval a snažil se je minimalizovat co nejvíce, ať už k nadšení či zděšení svých studentů. Častokrát naléhal ne právě vybranými slovy na rektora, aby jej z výuky zcela uvolnil, aby se mohl věnovat své badatelské činnosti. Jeho prosby však byly pravidelně zamítány. Potřeboval granty a k tomu potreboval vykazovat profesorkou činnost. Několik emailů a pár článků, k jeho nekonečné nelibosti, evidentně nestačily k tomu, aby se mohl naplno věnovat jediné činnosti, kterou považoval za smysluplnou. Bádání. Namísto toho se musel též věnovat pošetilé snaze infikovat své studenty, budoucí elity vědeckého světa, vzděláním.

Přednáška pro Energetický summit pro něj proto znamenala několik únavných večerů v křesle, se sklenicí Ardbeg Corryvreckanu a pomalého ťukání slov do notebooku. Projev musel upravit pro širokou veřejnost. Utrpení a frustraci whiskey úspěšně ustupovala až do momentu, kdy si musel sbalit a vyrazit na letiště.

Pozvání přijal, protože chtěl na chvíli opustit atmosféru snobství a politikaření Mnichovské univerzity a vycestovat za exotikou. Měl už plné zuby porad s

děkanem a profesorským sborem o integraci studentů a podpoře mladých bystrých hlav. Dle jeho názoru se univerzita začala zabývat vším možným, jen ne vzděláváním. Proto se nakonec nenechal příliš přemlouvat, když jej kolegové vyslali jako svého zástupce. Začal je podezírat, že jej poslali i proto, aby se s ním již nemuseli dohadovat.

Netrvalo dlouho a zjistil, že výlet do Pekingu není tak zajímavý, jak doufal. Nyní již jen netrpělivě počítal hodiny, kdy bude opět zpátky ve svém universitním bytě, v křesle, pít černou kávu a dívat se z okna do své malé zahrady, svého útočiště před absurditou a stupiditou světa.

Razantně vyšel na terasu hotelu a zhluboka se nadechl. Silný vítr mu vmetl do dolíčkovité tváře vůni metropole, která díky restriktivním opatřením byla náhle bez smogu. Porhárbnul mu jeho šedivé, nestříhané šedivé vlasy. S úlevou si sundal respirátor a z kapsy obleku vyndal cigaretu. Spokojeně si zapálil. Vyfoukl do větru a se zadostiučiněním sklepl první snítky popela ze zábradlí. Svobodný demokratický Západ kouření přísně zakazoval na veřejných místech, narozdíl od diktatury jedné strany

v Číně. Kouření sice oficiálně regulovala, ale ve skutečnosti si kdokoliv mohl zapálit téměř kdekoliv.

Slastně vyfukoval kouř a díval se na Peking. Město mu matně připomínalo futuristické filmy z jeho mládí. Tehdy si ani neuměl představit, že by takto mohlo město vůbec vypadat.

Zrak se mu mimoděk stočil na jeho vráscité ruce. Za dva roky by měl oslavit sedmdesátiny. V posledních měsících zhubnul, takže oblek na něm trochu smutně visel. Tváře měl propadlé a pod očima kruhy. V noci se často budil a když spal, usnul těžkým, nepříjemným spánkem, po kterém se ráno cítil stejně unavený. Tušil, že se mu zdají noční můry, ale nepamatoval si je. Kdysi poťouchlý a zpytující výraz v jeho očích vystřídal mírně kalný, unavený pohled.

Přestože foukal vítr, cítil, jak mu na čele vystupují kapky studeného potu. Začal kašlat, ale naštěstí se nezměnil v jeden z těch jeho záchvatů. Doktor mu zdůraznil, že dehet z cigaret je pro něj to nejhorší, co jeho tělo může právě přijímat. Když ale na jeho varování Friedrich jen zarytě mlčel, jen pokrčil rameny a propustil ho. Svět má jiné starosti, než starého profesora, který se nehodlá řídit

dobře míněnou radou svého doktora, který kvůli tomu studoval několik let a má desetileté zkušenosti.

Za Friedrichem se ozvalo hlasité šoupání otvíraných dveří. Překvapeně zvedl obočí, když spatřil podsaditého šedesátníka s kaštanovými očima, pečlivě (vůbec ne mizerně, jak by se slušelo na poctivého akademika) učesanými vlasy a upraveným oblekem. Vše na něm křičelo přepečlivá dámská péče. Jeden z těch, co jsou šťastně ženatí a ještě se s tím chlubí, že jsou pitomí podpantofláci. Ústa měl zkroucená do ironického úsměvu, pleť se mu leskla a jeho zakulacená postava prozrazovala zálibu v čokoládových koblihách a jiných pochutinách obsahující přepálený tuk a vysoký obsah sacharidů. Oči mu při pohledu na Friedricha zajiskřily nefalšovanou radostí.

„Kolego, vás jsem již dlouho neviděl!“ Kolega ve funkčním svazku a slabostí pro nezdravé stravování nebyl nikdo jiný, než Patrick Jordan, antropolog a starý Friedrichův přítel. Spíše známý, opravil se v duchu Friedrich. Na žádného dobrého přítele si nyní nedokázal vzpomenout.

„Vás jsem tu nečekal.“ pronesl s nepřesvědčivým úsměvem, zatímco si mocně potřásali rukama, jakoby právě podepsali Versailleský mír.

Antropolog pokrčil rameny.

„Profesor, co měl jet, na poslední chvíli onemocněl. Já měl kliku, že jsem zrovna byl na obědě s děkanem, takže jsem se nenechal dlouho přemlouvat. Chtěl jsem si na chvíli odjet odpočinout od manželky.“ Odpověděl na nevyřčenou otázku Patrick, zatímco se bodře zasmál vlastnímu žertu. Friedrich s decentním úsměvem přikývl a tím svou snahu předstírat zájem ukončil. „Jenže manželka se rozhodla jet se mnou, takže kromě jejího povídání ještě musím jíst nudle s krevetami, neboť zde se jedná o kulinářskou specialitu, zatímco u nás v Quedlinburgu v thajské restauraci to je fast food.“ pokračoval žoviálně Patrick a opět se sám sobě zasmál. Friedrich pokýval a potáhl z cigarety. „Ale dost o mně, nebo bych vám tu o sobě povídal až do večera. Co vy tady děláte, smím-li být tak smělý se dotázat?“

„Měl jsem tu přednášku.“ odpověděl chraplavě Friedrich a chrčivě si odkašlal.

Patrick nadzvedl obočí a v očích mu zajiskřil upřímný obdiv. A také závist.

„Přednášku? Ale to je velká věc, Předpokládám že jste mluvil o...“ Na okamžik se zarazil, jak hledal ta správná slova, ale než stačil pokračovat, Friedrich ho netrpělivě přerušil.

„Měl jsem tu projev o využití matematiky v efektivitě energetiky. Je to má dávná myšlenka, která souvisí s komplexním přístupem k životu.“ Odvrátil se směrem k městu ale Patrick kývnul hlavou a dál mlčky na něj hleděl, aby pokračoval. „Je postavena na představě, že veškerá informační a energetická výměna lze vyjádřit a definovat čísly. Je to o komplexním propojení jednotlivců, strojů, informačních dat, prostoru, pohybu... myšlenek. Je to definice našeho bytí, jak žijeme. Přesný popis efektivit naší existence. Nikdo ji nechce aplikovat, neboť je to celé v příliš teoretické bázi a těžko se to dá pochopit. A ti, co o ní uvažují, tak jen v omezené aplikaci snížení vstupních nákladů.“ Friedrich si odfrkl a zavrtěl hlavou. Takové využití jeho teorie považoval za stejné jako využívat NASA počítač pro hraní solitairu. „Pro tuhle konferenci jsem se však rozhodl o ní promluvit. Možná,

že Číňané ji budou rozumět líp. Anebo taky ne, je to přeci jen teoretická myšlenka, která stejně nikoho nezajímá.“

Patrick pokýval hlavou. Věděl, že Friedrich má mnoho silných akademických stránek, ale přednášení k publiku mezi ne nepatřilo.

„A jak souvisí matematika s energetikou? Napadají mě jen výpočty na ušetření, ale omluvte mě kolego, zabývám se čistě antropologií. Předpokládám, že jste tedy mluvil o zefektivnění využití energií–?“

Friedrich mírně mávnul rukou a zapálil si další cigaretu. Na poslední chvíli se zastavil, aby si hlasitě a netrpělivě nepovzdechl. Přesně z tohoto důvodu nesnášel přednášet široké veřejnosti. Musí vysvětlovat každou pakárnu lidem, kteří po deseti vteřinách ztratí zájem a zkontrolují instagram, kolik už mají srdíček u svého selfie s obědem.

„Číňané mají zvláštní kulturu, ale v jedné věci jsou normálnější než my. Z kouření tu nedělají konec světa!“ Z úst si nehtem vytáhl snítka tabáku. Podíval se úkosem na kolegu humanistu, který ale na jeho poznámku opět nijak nereagoval. „Jedná se v podstatě o velmi... primitivní myšlenku. Ve své obecné teorii se zdá nesmírně

elegantní, nicméně aplikovat ji v praxi je komplikovaná. Vychází z předpokladu, že vše, co děláme, co potřebujeme, a co chceme, lze vyjádřit nějakou matematickou hodnotou. To je první krok. V druhém kroku všechny informace posbíráte. Čím více dokážeme každou hodnotu měřit, tím lépe. Ve třetím kroku začneme všechny informace skládat do vzájemně propojených rovnic, které budou reprezentovat naše aktivity, touhy, přání a aktivity v čase a prostoru. Čísla tedy vyjádříme celý náš život. Následně z výpočtu zjistíme, jak je náš život neefektivní a naopak kde se blížíme ideálu. V určitých bodech vše vypočítat nepůjde kvůli komplikovanosti a bude potřeba zjednodušovat. Nebo naopak se v něm objeví nadbytečné koeficienty a půjde je snížit při zachování stejných absolutních hodnot. Pokud se nám podaří veškeré aktivity správně pojmenovat, nadefinovat a spočítat, dokážeme vše zefektivnit, zjednodušit a markantně snížit výdaje na energii. Tento pohled se však zabývá jen špičkou ledovce. Cílem je definovat spokojenost života. Jak nejlépe můžeme žít, s co nejmenšími náklady. Dát čísla emocím, pocitům, prostoru, zjistit, jak nejlépe žít. Ve své podstatě mluvíme o ultimátní formě života, po které

každý z nás touží.“ Patrick přikyvoval a upřeně hleděl na Friedricha. Profesor mu však pohled neopětoval, jen potřásl hlavou. „Tedy, velmi zjednodušeně a neohrabaně řečeno, znamená to pojmenovat a vypočítat, jak investovat naši energii a čas, případně energii a čas vyjádřenou penězi, abychom dostali co nejvíce za co nejméně a zároveň maximálně využili poskytnuté zdroje, a nastavili udržitelné mechanismy, které však zároveň počítají s neznámými neznámými a pravidelně se přizpůsobují. Obnovitelné zdroje do toho spadají, pochopitelně, ale je to součást přístupu, ne cíl.“

Předpokládal, že Patrick ho přestane poslouchat, ale jeho bystrý výraz ho překvapil. Odkášlal si a s opatrným nadšením, že má naslouchající publikum, pokračoval.

„Energie je jen přeměněný pohyb v čase a peníze jsou jejím vyjádřením v našem konceptu definovaný lidstvem, mimochodem absurdně nevyváženým. Je to–“ poškrábal se na bradě „jiný pohled na existenci a pohyb jako takový. Představte si výpočet, který vám řekne, ve které práci získáte nejvíce peněz za své dovednosti. Jaké máte jíst potraviny, aby vám bylo nejlépe. Jak nejefektivněji se pohybovat abyste byl zdravý. Jaké máte

mít potřeby, vztahy, co vám přináší nejvíce potěšení, jak si plánovat den, týden, měsíc, rok– celý život tak, abyste žil co nejefektivněji, nejzdravěji. Nejšťastněji. Je to však jen pohled a teorie, nic víc. Stejně tak mohu spekulovat o tom, že můžu být nesmrtelný, pokud se mi podaří cestovat rychlostí nekonečně se blížící světelné. Je to jen neověřitelná myšlenka.“

„Ale na tomto konceptu už přece stojí řada aplikací pro každodenní život, ne? Když se podívám na navigaci, spočítá mi nejefektivněji, jak se mám dostat do práce. Nebo mi bude vypočítávat, co mám jíst, aby bych zdravý, na základě mé diety.“

„V zásadě máte pravdu. Rozdíl spočívá v tom, že všechny tyto koncepty vycházejí ze základního předpokladu $A + B = C$. Pokud zadáte A a B, vyjde C. Toto však platí za konstantní a strnulý přístup, vycházející z předem statických dat, neměnných ideálně, jen v čase, popřípadě na základě dat z minulosti nebo aktuálně dodaných informací. Můj předpoklad vychází z myšlenky absolutních výpočtů za cílem proměnných, vyvíjejících se konstant, které mají jiné hodnoty, ale v každý moment jsou ideální. Zároveň jsou propojené s

daty generovaných ostatními, navzájem se tak ovlivňují a propojují a vycházejí nejen z minulosti a současnosti, ale především i z budoucnosti. Navzájem se od sebe učí. Cílem je hromadná efektivita. Představte si, že každý den jezdíte do práce autem po dálnici. Ten den však bude na dálnici zácpa. Navigace vám chytře napoví jinou cestu, ale stejně tak to napoví všem dalším tisícům řidičům, kteří, stejně jako vy, si alternativní cestu vyberou a brzy ji ucpou stejně, jako vy. Má myšlenka však nemá za cíl jen to, že navigace budou komunikovat mezi sebou, ale především to, že vůbec na dálnici nebudete muset vyjet, protože budete pracovat tak, jak je to pro vás nejefektivnější. Můj nápad vám přinese nejen informaci, jak máte do práce jezdit, ale jakou práci si máte vybrat a kde máte bydlet. A hlavně se bude vyvíjet na základě vašeho života a života všech ostatních, bude se učit od vás, od sebe navzájem, vyhodnocovat úkoly, měřit spokojenost, efektivitu, zdraví, čas, vzdálenosti, energii—“

Patrick zamyšleně pokýval hlavou. Friedrich na něj letmo pohlédl ale z jeho výrazu nic nepoznal. Zamáčkl cigaretu. Vzrušení opět opadlo. Myšlenky se mu stočily k jedinému, k černé díře uvnitř, kterou neustále ignoroval a

která trpělivě čekala, aby se mohla znovu přihlásit o slovo. V kapse nahmatal plastový dispensor. Cítil se o něco klidnější. Jeho známý začal znovu hovořit, ale už ho nedokázal vnímat. Jeho svět se opět smrskl.

Nevertime pobláznil herní svět

Vývojáři společnosti Nevertime, Ltd, kteří vypustili multiplayerovou stejnojmennou hru, vsadili na plné využití možností virtuální reality v Nexusu. Nyní si mohou gratulovat. Prodeje již nyní trhají rekordy a hráčská horečka zaplavila celý svět.

Dalším vítězem je však též ATech a jejich produkt Realivisi, který umožňuje plnohodnotný herní zážitek. Společnosti Nevertime, Ltd a ATech se prozatím k ohromujícímu úspěchu nevyjádřily.

GWNN, Global World News Network, aktuálně, 6. 10. 2033,

13. srpna, 2020, Los Angeles, Kalifornie, chlapec, který měl vztek

Ani se neohlédl a bylo to dobře, protože by viděl jen netrpělivý výraz svého otce, který už rychle odjížděl. Věděl, že neměl, že tohle se nedělá, ale vyslal za svým otcem tak sprostou nadávku, že by pravděpodobně měl všechnu elektroniku zakázanou na celý týden. Možná proto ji řekl spíše polohlasem, protože sice motor auta už hlasitě kvaťoval, ale kdyby náhodou, koneckonců.

Protože když prší, tak leje, hned u vchodu ucítil dloubnutí do ramene a mutující hlas, který prozrazoval známky blížící do puberty. Většinou ho viděl rád, dnes ho však jeho kámoš kdovíproč šťval hned od začátku. Navíc mu dech páchl po sýru.

Setřásl jeho ruku a škubl sebou tak, aby mu dal jasně najevo, že dneska nemá na jeho vtípky náladu. A taky aby mu ukázal, že se přece nebude s ním pořád jen kámošit, protože on je boss a ne tenhle mutující blbec. Nasupeně mu z pusy vytrhl pepřmintové lízátko a hodil ho do koše.

Druhý kluk se však naštval také. Nejdřív nechápal, proč je jeho kamarád protivný, ale jeho trpělivost mu došla dříve, než všechny sprosté nadávky, které znal.

Netrvalo dlouho a začali na sebe křičet. A proč ne, zatraceně! Jeho táta ho zprudí a chová se k němu jako k malému klukovi, tak on teď může ukázat, že žádný malý kluk není. Ukáže všem, že si na něj mají dát pozor! Že pokud si ho budou dobírat, rozbije všem hubu, sakra!

Za nadšeného povykování a halekání spolužáků brzy oba leželi na zemi, vzájemně se tahali za trika a kalhoty, bušili do sebe svými pěstmi, které teprve nedávno začaly získávat na síle. Nadávky střídaly upoceně hekání a jejich zarudlé, poškrábané tváře na sebe hleděly pohledem starým desítky tisíce let, pohledem gladiátorů v aréně, pohledem superhrdiny a jeho úhlavního nepřítele, pohledem, který prozrazoval jen jediné. Vítězství, nebo smrt.

Vychovatelka je s bledým výrazem od sebe odtrhla, za pomoci jednoho ze svých kolegů, který s ní byl ještě před pár okamžiky zabraný do velmi důležitého rozhovoru a ještě důvěrnějšího jemného se dotýkání jejího loktu. Koutkem oka spatřila, že se na místo činu blíží též

ředitelka školky. Tvář jí zbledla ještě více. Přemýšlela, z čeho bude mít větší průšvih. Jestli z toho, že nezastavila rozepři chlapců včas, nebo že trávila čas v intimním rozhovoru se svým kolegou, aniž by o tom dostatečně informovala vedení školy.

Nemusela hádat dlouho.

Otevřené kořenové centrum

„Otevřený nebo nedefinovaný Kořen v Human Designu budou mít většinou jedinci, kteří mají tendenci toužit po adrenalinových zážitcích. Často zažívají tlak spojený s jejich potřebou být neustále svobodní.

Lidé s otevřeným kořenem mohou vyhledávat riskantní aktivity, jako je seskok padákem nebo bungee jumping. V jiných případech mohou využívat bezpečnější způsoby získání adrenalinu, například kofein nebo čokoládu.

Mohou mít problémy relaxovat nebo si užít volno, pokud nemají všechnu práci hotovou. Nakonec se mohou tak vyčerpat, až jejich pracovní výkon začne trpět. Lidé s otevřeným kořenem mohou také trpět nadměrným stresem nebo úzkostí.

Klíčem k vyrovnaní s tímto otevřeným centrem je uvědomění si tlaku a najít ten správný způsob, jak se s ním vyrovnat.

Parker, Karen Curry. The Encyclopedia of Quantum Human Design^(tm). Human Design Press, 2022.

19. května, 2020, Mnichov, Německo - Friedrich Junck

Tupě zíral před sebe na pobíhající děti, matky s kočárky, skupiny teenagerů a postarší páry odpočívající na lavičkách. Seděl v parku, zpět ve svém městě. Doma. Pohled na stromy a pečlivě zastřižený trávník ho uklidňovaly. Britové možná přišli s anglickým trávníkem ale byli to právě Němci, kdo jej přivedli k dokonalosti.

Angličané měli nyní jiné starosti než upravené zahrady a trávníky. Němci byli opět vyvoleným národem, který, byť nechtěně, potichu vedl Evropu. To, co se nepodařilo německým králům, císařům a jednomu psychopatickému labilnímu diktátorskému monstru, se podařilo nevýrazné, rozvedené chemičce. Stala se kancléřkou a provždy změnila tvář Německa i celé Evropy. Friedrich byl v hloubi srdce přesvědčený, že kdyby se tehdy před téměř sto lety v Německu k moci nedostal šílenec, nyní by již

mohli vládnout celému světu. Ten by se stal mnohem lepším místem. Jenže blázen se k moci dostal, zcela logicky byl poražen, a na jeho místo, jako odpověď na totalitní režim, se dostal nenasytný kapitalismus, zakrytý tenkou rouškou demokracie. Problém s ním je v tom, že se skloní před jakoukoli autokracií, oligarchií či tyranii, a je ochoten kdykoliv přivřít oči nad bezprávím, jen když sám má dostatek.

Promnul si oči a sklopil hlavu. Sepjal dlaně, které se mu neznatelně třáslly. Vyhýbal se pohledu na bílé papírové desky s obrázkem mátového lístku, logem jeho kliniky, které ležely pohozené vedle něj na lavičce. Vypadalo to, jako by se od nich odtáhl. Jakoby je nechtěl vidět. V očích neměl ani vztek, ani znechucení, ani smutek, jen otupělost. Pohlédl k modrému nebi, na bílé mraky.

Přemýšlel, jestli existuje Bůh. Za celou svoji profesionální kariéru na něj nikdy nenarazil. A přece, matematika, která popisovala fyzikální svět, měla v sobě magickou eleganci, připomínající balet, zpěv ptáků, obraz, co nemá nic společného s matematikou a přece má své zákonitosti. Jakoby v sobě podstatu božství v sobě skrývala. Krása, která je i není definovaná pravidly.

Dokonalá kombinace, která společně vytváří něco transcendentálního. V matematice nikdy neobjevil Boha, ale často měl pocit, že už brzy objeví ten poslední, nový, nekonečný horizont, a objeví, jaká je skutečnost. Za každým dobytým však objevil jen další, mnohem vzdálenější. Jezdil vrásčitými prsty po tapiserii logiky a pravidel s pocitem, že cítí dotyk z druhé strany, nepopsatelné mystično, lákajícího ho, šeptající slova, kterým nerozuměl a přece ho okouzlovala.

Trhl sebou, když mu v kapse začal vibrovat telefon a hlasitě zvonit. Rychle na něj pohlédl s malou nadějí, že mu volá Elisa. Možná, že konečně znovu uslyší její hlas. Možná se mu podaří, aby spolu znovu mluvili. Nebyla to oba.

„Neruším, kolego?“

„Mám za chvíli schůzku.“ zalhal zklamaně Friedrich. Patrick byl poslední člověk se kterým chtěl mluvit. Ten se však nenechal ani na okamžik odradit.

„Mluvil jsem se svými známými o vašem konceptu a váš nápad je zaujal. Někteří z nich mají kontakty na velké investory, kteří projevíli vážný zájem. Zkrátím to, abych

vás nezdržoval, rádi by se s vámi sešli a seznámili se s vámi osobně.“

Friedrich si unaveně povzdechl. Netušil, co může mít Patrick za lubem, ale netoužil trávit svůj drahocenný čas s někým, kdo nebere jeho práci vážně.

„Jsem hodně vytížený a nemám nyní kapacitu–“

„Letenky v první třídě a cestovní náklady hradí partneři. Přislíbili též honorář za váš čas.“

Friedrich zvedl překvapeně obočí když uslyšel částku. Jeho údiv Patrickovi neušel, protože o něco jistěji pokračoval v lákání.

„Myslí to vážně. Prostudovali vaše veřejné publikace na a udělal jste na ně dojem.“

„O koho se vlastně jedná?“

„Jsou to lidi co se trhli od velké Trojky a založili si vlastní společnosti. Mají– otevřenější hlavy. Na první stránce vyhledávače je nenajdete.“ Patrickův škleb téměř slyšel. Zavřel oči a přemýšlel.

5. června, 2020, Palo Alto, Kalifornie - Friedrich Junck

U kulatého stolu seděli tři mladě vypadající muži, hladce oholení a upravení, s vyžehlenými košilemi bez kravat. Čišela z nich ležérnost, sebejistota a lehká arogantní nabubřelost lidí, pro něž do konce života peníze už nebudou nikdy problém. Čtvrté místo člena týmu patřilo ženě, oblečené do bílých (nebo světle béžových, Friedrich si netroufal dělat přesné odhady) funkčních tenkých šatů. Boty na podpatku ležely odkopnuté pod stolem a přes střevícové balerínové punčochy jí prosvítaly zeleně nalakované nehty. Friedrich se oproti nim cítil celý zpocený a pomačkaný, přestože si na hotelu dal dlouhou dlouhou teplou a poté rychlou studenou sprchu. Litoval, že si neodpustil ranní cigaretu s kávou. Tušil, že z něj musí být cítit. Cítil na sebe vztek. Cítil se trapně před těmihle mladěchy.

Jeho letadlo přistálo dříve a musel chvíli čekat na uber pro. Nevadilo mu to. V klidu se na letišti posadil a pokračoval v četbě detektivky o vraždě prominentního pražského podnikatele a rozporuplné hlavní hrdinky, která případ vyšetřuje. Jeho řidič byl tichý a jen ho odkázal na chlazenou vodu a pepermintové bonbóny, což Friedrich obojí vděčně přijal a bezostychu si jich několik nasypal do kapsy na později. Luxusně zařízený hotelový pokoj s výhledem na Stanfordský stadión a universitu ho již nepřekvapil. Předpokládal, že se jej snaží okouzlit penězi a následně z něj vymámit práva nebo patent na některý z jeho výzkumů. Nesnažil se hádat proč, koneckonců Američané jsou v některých ohledech nepochopitelně posedlí. Pokud někdo do něj mermomocí touží nasypat peníze, Friedrich mu rozhodně nehodlal stát v cestě. Na infekci ho testovali před odletem i po přistání, proto měli nyní všichni sundané masky a viděli si do tváří.

„Chtěli jsme se s vámi seznámit osobně. Díky, že jste přijal naše pozvání. V dnešní době videokonferencí to je asi pro vás nezvyklé.“ řekl muž, který se před chvílí představil jako Sasha. Jeho tmavě olejově bronzová pleť

prozrazovala indický původ, ale jeho angličtina, pro Friedricha s protivným rozcapeným americkým akcentem, zněla jinak perfektně. Pokrčil rameny a odkašlal si. Peprmintové bonbóny nefungovaly tak jak měly.

„V mém věku už pro mě cestování není tak zajímavé jako dříve. Do Ameriky, země svobody, se však vždy rád podívám.“ zalhal Friedrich. Netušil, zda-li mu neunikl lehký sarkasmus s důrazem na slovo „svobody“. Bylo mu to vlastně jedno.

„Vsadím se, že sem budete s chutí cestovat častěji, až budeme mít opět normálního prezidenta.“ odušil blondák, Kevin, a podíval se na ostatní, kteří se decentně poslušně zasmáli a obrátili oči v sloup na znamení, co si myslí o současné hlavě Spojených států. Kevin Friedrichovi připomínal typického plakátového hrdinu Hollywoodských filmů. Než začali s tabulkovou diverzifikací, tedy.

„To dřív zamrzne peklo, než nebudete mít v Bílém domě normálního člověka.“ pomyslel si, zatímco se na ostatní mlčky usmál a pokýval hlavou.

Žena utla neformální náladu mírným tlesknutím, když sepjala ruce a zpříma pohlédla na profesora matematiky. Ten její upřený výraz se zájmem opětoval. Kdo má v místnosti poslední slovo mu bylo nyní jasné. Navzájem se zkoumali. Bude to právě ona, kdo o všem nakonec rozhodne. Muži tam seděli částečně pro parádu, částečně jen do počtu.

Narozdíl od nich z ní vycítil skutečnou tvrdost, kterou člověk získá jen tím, když se musí na vrchol protlačit, tvrdě a nekompromisně. Zatímco její kolegové se leda tak setkali s kritickým pohledem a komentářem, ona se musela porvat se zavřenými dveřmi, pohrdavým odmítáním a občasným sáhnutím zpoceně dlaně na rameno, záda, nebo dokonce na pozadí. To, co muži kolem ní dostali zadarmo, si ona musela náročně vybojovat. A nyní se nehodlala s nikým o svoji vydřenou pozici dělit.

Viděl na ni, že investuje čas i peníze do svého vzhledu, ale efektivně a ne na odiv. Netoužila vypadat krásně a nádherně. Zjev pro ni znamenal součást hry, nutné zlo, kterému ustoupila, ale neměla o něj zájem. Ona toužila po něčem jiném— po čem?

Dlouhé vlasy měla pečlivě obarvené a sčesané do padajících vln až k nadrům. Jemné stíny na očích, perfektní řasenka a manikúra prozrazovaly, že pravidelně chodí do beauty salonu a ke kadeřníkovi. Na pravé ruce měla kruhové tetování a prstýnek podobný snubnímu. Friedrich odhadl, že si jej v případě potřeby přehodí na levou rukou a předstírá, že je vdaná. To, co nestihla v její kráse příroda, snadno dohnala make-upem a pečlivým (a drahým) stylistou.

Z jejích očí však vyzařovalo, že toto vše je jen maska, nebo spíš brnění, které si nasazuje do bitvy. Její vzhled je pro ni jen nástroj, ne touha. Vypadala starší, ale Friedrich jí odhadoval pod tím vším drahým make-upem něco málo přes třicet.

„Vaše myšlenky na nás udělaly dojem, pane profesore.“ řekla mírným, přátelským, respektujícím a melodickým pevným hlasem Maple Truing, CEO ATechu. Friedrich chtěl původně nereagovat a její kompliment odbýt neutrálním kývnutím, ale místo toho se instinktivně mírně usmál. V duchu se za to peskoval. Skočil na lichocení a flirtování mladé holky, která ho tu manipuluje jak patnáctiletého kluka, zatraceně! Maple možná měla

osobní kouzlo, kterému ani on nemohl tak zcela odolat. Možná v ní přeci jen viděl něco, co mu učarovala. Klasická krása to nebyla. Její intelekt? Její osobnost? Její výraz, který mu připomněl Elisu?

„Je to víceméně myšlenka, kterou se bezpochyby zaobírá již tisíce vašich kolegů po celém světě. Teoretický koncept, než něco, co by šlo přímo aplikovat do něčeho konkrétního. Bohužel nejsem ani otcem této myšlenky. Pythagoras mě se svým výrokiem, že všechny věci jsou čísla, o dva a půl tisíce let předběhl. Descartes přinesl karteziánskou soustavu souřadnic a propojil algebru a geometrii a podpořil tak vyjádření fyzického světa matematikou. Einstein s teorií relativity dokázal popsat základní zákony fyziky matematickými rovnicemi a demonstroval tak, jak důležitou roli hraje matematika v porozumění našeho vesmíru. Já jsem tedy spíše snílek, který touží po efektivním světě, ve kterém lidstvo neplýtvá energií, svým zdravím, časem a žije naplno svůj potenciál.“

„Pozvala jsem vás k nám právě proto, abychom spolu našli cestu, jak by to šlo udělat.“ Mluvila zcela vážně aniž

by z něj spustila zrak. Musel se mýlit. Tahle mladá holka byla snad ještě větší blázen, než on.

„To je jako byste chtěla spočítat víru v náboženství.“ zavrtěl hlavou. „Chcete spojovat nespojitelné věci.“

„Nepochybuji o vaší expertýze a ani si nechci hrát na větší kapacitu, než jste vy.“ Zase to její lichocení. Byla dobrá, moc dobrá, pomyslel si. „Ale dovolte mi přidat i moji zkušenost. Vy se díváte na matematiku jako celek. Já se dívám na technologie jako celek. Vy vidíte–integrály v pohybu rakety. Já vidím kódy v aplikaci na objednání pizzy. Vaše myšlenka mega matematického konceptu je směšná–“ Friedrich překvapeně zvedl obočí a zpozorněl. Mezi kolegy se setkával povýšeneckým mluvením o svých vlastních nápadech, mezi širokou veřejností se skelnými pohledy, když mu nerozuměli, ale brutální upřímnou kritikou již dlouho nezažil. Kromě s Elisou, samozřejmě. „–ale pokud ji překlopíme do reálné funkce, která bude mít zázemí v datech, stane se aplikovatelnou na skutečných zákonitostech. Zbývá si pak už jen odpovědět na otázku Jak a ne na otázku Co.“

„Slečno.“ řekl Friedrich a téměř na poslední chvíli se zarazil, aby se ironicky neušklíbl. „Moje myšlenka je

postavená na frustraci neefektivnosti našeho žití. Je to teoretická myšlenka vycházející z hlavy muže, který nesnáší plýtváním čehokoliv, obzvlášť časem a lidskou energií, čert vem tu generovanou průmyslem. V mém konceptu se navíc čas, energie a peníze stávají tímtéž. Moje myšlenka je povzdechnutí si nad tím, že měsíčně ztrácíme několik set hodin nakupováním věcí, které bychom mohli koupit jednou za rok, lusknutím prstu. Je to frustrace nad tím, že musím neustále ztrácet čas sledováním, zda-li je doprava v mém okolí příznivá. Je to vztek nad stáním v koloně aut. Je to znechucení nad nevyužíváním všech dat, které jako člověk za rok nasbíráme aniž by byla využita dál. Je to smutek nad válkami, nad zbytečným hladomorem, nad plýtváním všeho a všude. Je to utopie, která je reálná ma papíře, ne v tomhle šíleném světě.“

Maple na něj dál upírala svůj tvrdý pohled a mlčela. Friedrich chtěl ještě něco dodat, ale nakonec si to rozmyslel.

„Říkáte tedy, že jde o ušetření času a energie?“

„Ne. Ano. Je jedno, jak to nazveme. Je to teoretický koncept, který není ani nový. Vždyť celý lidský rod se

stále zefektivňuje. Hnojení a šlechtění způsobuje větší výnosnost v zemědělství. Infrastruktura usnadňuje transfer a komunikaci.“

„Nukleární bomby usnadňují vyjednávání.“ dodal třetí muž a ostatní se poslušně usmáli. Maple mu nevěnovala ani setinu vteřiny pozornosti. Vytáhla tablet a několikrát po něm přejela prstem.

„Pomineme-li příklady plýtvání energií v takových jednoznačně definovatelných situacích jako je například válka, investice času do pseudo zábavy přinášející dočasnou dávku dopaminu a následnou frustraci, nebo vytváření činnosti jen samoúčelně pro vytváření činnosti, v subjektivním hodnocení stavu a situací, můžeme definitivně říci, že každý z nás navzdory pokročilým technologiím plýtvá příliš mnoho a dochází k ohromné ztrátě informací, které by jinak mohly být efektivně využity dalšími lidmi, plýtváním časem, plýtvání energií. Trávíme čas opakovanými činnostmi, investujeme do transportu byť bychom nemuseli, nakupujeme produkty, které nám nepřináší kýžený požitek. Tím se stáváme součástí systému, který sám sebe nutí do běhu, sám je však podřízený těm nejzákladnějším zákonům zachování

energie. Pokud vyrobím sto aut, musel jsem spotřebovat energii na sto aut, přesto mi však těchto sto aut nemusí přinést návratnost vložené energie. Okopírujme tento koncept na chování všech lidí a společenských struktur, ideologických, politických či sociálních a dospějeme k makroplýtvání na hmotném, temporálním a informativním globálním měřítku. Cena za to vše se však musí projevit a také se tak děje. Země třetího světa, devastace přírody a lidské utrpení, neustále se zvyšující tlak, pandemie, snižování celkové kvality života navzdory vyšším standardům, to vše je propojeno se systémem. Zakoupení plastové láhve v Paříži může znamenat vyvraždění etnika v Bangladéši, protože energie propojuje nás všechny a celý svět. Homo sapiens kráčí po naší planetě dvě stě tisíc let a za celou dobu jsme se neposunuli ani o centimetr ke šťastnému, naplněnému životu.

Pokud však dokážeme absolutně zefektivnit své bytí a především změnit své přemýšlení o pokroku, vývoji a moderní post kapitalisticko-konzumní společnosti, můžeme skutečně začít žít tak, abychom zastavili odpočítávání hodin do našeho konce. Matematické

zákonitosti nám mohou pomoci nejen v efektivitě, ale v udržitelném nekonečném růstu do utopie.“ Maple zvedla oči a pohlédla opět na Friedricha. „Pokud pominu fakt, že byste měl investovat do schopného copywritera, zní to více jako postkomunistický manifest než jako slova uznávaného profesora.“

„Nejsem snílek, ani neo komunista. Jak jsem řekl, jsou to teoretické myšlenky, které lze jen těžko aplikovat jinak, než jen na konkrétní, dílčí řešení. Byť se tvářím, že to jde, realita je taková, že to nikdo nedokáže a je to stále jen v mezích teorie.“

Její bosé nohy přešly k prosklené zdi s úchvatným výhledem a opřela se o ní zády. Betonová zem byla několik desítek metrů pod nimi a přestože Friedrich nepochyboval, že skleněná zeď je z toho nejbezpečnějšího pevného skla, pocítil mírné šubnutí.

„Jeden neznámý vývojář před pár lety přišel na zjednodušení kódu, který byl používán při emailové komunikaci a ve většině všech textových komunikačních nástrojích. Jednalo se o zjednodušení interakce kódovacích jazyků, které mělo snížit při náhodné kalkulaci jednu osminu milióntiny sekundy v kódování.

Ten vývojář tomu nepřikládal žádnou pozornost, sám to udělal spíše z legrace, protože se nudil, nebo protože se hecoval se svými známými, to už dneska nikdo neví. Jedna společnost si však jeho programu na fóru všimla a nechala si jej okamžitě patentovat. Na jeho bázi pak napsala ještě efektivnější systém. Pro příští rok se odhaduje, že jeden člověk na planetě vyprodukuje téměř dva megabity online informací za jednu vteřinu. Ročně se pošle něco kolem sto trilionů emailů. Kolik informací se pošle přes další platformy nemáme přesná data (možná že je ani nikdo nemá), ale hrubým konzervativním odhadem je to deset na tisícinu monoznaků. Statistika předpokládala, že se objem bude exponenciálně zvyšovat a že za pět let dosáhneme stonásobného množství. Tuhle metu jsme překročili již před třemi měsíci. Aktuální odhad je, že do pěti let se to navýší desettisíckrát. Emaily a zprávy z toho činí možná jedno procento. Ten program dnes již uspoří každý den deset biliónů kilowattů elektřiny ročně. Společnost, která jej implementovala, přes noc pohádkově zbohatla, protože začala patent pronajímat ostatním komunikačním platformám, tedy– v podstatě všem. Shodou okolností ta společnost jsme my, ATech.“ Friedrich již v pülce jejího

proslovu odhadl, kam její řeč směřuje. V místnosti přesto nastalo dramatické ticho poté, co domluvila. „Chci tím říct, že jedna drobná, téměř absurdní myšlenka, může mít mnohem větší dopad, než očekáváme. A vaše myšlenka je absurdní ve své naivitě, ale geniální ve své praktičnosti. Vím, že s ní dokážeme pracovat. Chceme vzít váš koncept a aplikovat jej do každodenní technologie, kterou člověk využívá.“

Profesor se opřel v křesle a rukou si promnul bradu. Pod prsty pocítil pichlavé, tvrdé chloupky, které už vyrostly od včerejšího večerního holení. Přemýšlel.

13. srpna, 2020, Los Angeles, Kalifornie - žena, která zůstala v baru příliš dlouho

Svou kamarádku měla ráda, o tom samozřejmě nebylo třeba pochybovat, ale někdy byla příliš upovídaná i na ni. Její vodopád stížností na svou práci, na svou ředitelku, na to, že je bláznivě zamilovaná do svého kolegy, který se musí kvůli ní rozvést a hlavně na průšvih, co se jí dneska stal ve škole, vyžadoval něco ostřejšího. Bezděčně si proto objednala druhý koktejl, tentokrát Candy Cane z vanilkového rumu, likéru s bílou čokoládou a pepermintem. Usrkávala a se skelným pohledem přikyvovala na všechna dramata, která se odehrávala v životě její kamarádky.

Chtěla hlavně vědět více o tom, jak se vyvíjí její vztah se ženatým mužem. V duchu uzavírala sázky, že se samozřejmě nikdy nerozvede, ale bylo zábavné poslouchat všechny peripetie, kterými jejich vztah procházel. S druhým drinkem se jí začalo poslouchat o něco snadnější. Barman též začal vypadat o něco zajímavěji. Zamrkala na něj a ukázala na prázdnou skleničku. Proč ne, koneckonců. Rychle odpověděla na zprávu svého přítele, ať na ni nečeká. Stejně musel jít

brzo spát, protože musel zítra vstávat do práce. S ním nic dneska nebude, tady to je zajímavější.

Candy Cane jí zachutnala mnohem více, než by si pomyslela.

24. května, 2020, Mnichov, Německo -

Friedrich Junck

Postupně rozsvítil všechny lampy ve svém zaneřáděném bytě. Samozřejmě pravidelně uklízel, takže se špínou nikdy neměl problém, ale chybělo mu dostatek místa na všechny jeho věci. Přehraboval se ve starých dokumentech a třídil je. Řadu věcí si nechal pochopitelně digitalizovat, ale měl je porůznu uložené na přenosných discích, které poztrácel a nemohl je najít. Proto musel procházet všechny své tištěné práce, aby pro ATech poskládal základní dokumentaci. Dva dny procházel svůj počítač a všechny externí disky, které dokázal nalézt zahrabané v dolních šuplících, a nyní se musel probírat vším vytištěným. Přislíbil, že vše pošle s předstihem a poté za nimi opět poletí a jednotlivé body s nimi osobně projde.

Jejich myšlenka, nebo spíše její vize, protože to byla bezpochyby ona, která s tím přišla, ho uchvátila, byť se vzpíral si něco podobného připustit. Dokázala vzít jeho teoretickou myšlenkou, jeho filosofii, a na ni postavit celý projekt, který sliboval—.

Co vlastně sliboval?

Revoluci?

To bylo příliš slabé slovo. Lidstvo jich zažilo několik. Pád Berlínské zdi bylo proti tomu vyčůrání se do oceánu z přídě zaoceánské lodi. Přejít k zemědělství od kočovného způsobu, průmyslová revoluce, vědecká revoluce, medicinská revoluce, energetická, environmentální, i informativní proti tomu byly jen kbelíky s vodou. Maple přicházela s něčím, co znamenalo převést lidstvo do nové dimenze bytí. Znamenalo to konec všeho starého.

Její vize a jeho filosofie se spolu snoubili v nádherném tanci, vytvářely svazek, ze kterého vzejde zcela něco nového, neotřesitelného, nádherného, nesmrtelného.

Pochopitelně, že vše šlo vyjádřit čísly, i nevyjádřitelné. V okamžiku, kdy se cokoliv popíše a vyjádří čísly, lze na tom základě vytvářet statistiky a výpočty. Začít vytvářet odhady. Čím více se vše vyjádří matematicky, tím více vzniká tapiserie člověka, vztahů, společnosti, města, země, planety a nakonec celého vesmíru. Veškerého bytí. Od každého quarku až po vesmír jako takový, se vši

hmotou i antihmotou, energií, galaxiemi, hvězdami, planetami a vším, o čem lidstvo nemá ani ponětí.

Vše začíná tedy přesnou definicí přítomnosti, následně minulosti, přičemž porovnáním dat přítomnosti a minulosti lze uskutečnit to, po čem lidstvo touží od počátku věků, tedy dokázat odhadnout budoucnost na základě akce v přítomnosti. Revoluce přichází s využitím umělé inteligence, která bude v živém čase sbírat informace, navzájem je srovnávat, porovnávat s předchozími a na jejich základě vytvářet nové strategie, které budou opět testovány a znovu upravovány na základě dalších informací. Čím větší vstupní data, čím delší čas pro srovnání, tím lepší výsledky pro všechny.

Tolik informací nelze v životě zpracovat. Lidský mozek nemá kapacitu si vše pamatovat a správně vyhodnocovat. Technologie mu nyní musí pomoci. Musí pomoci celému lidstvu, aby lidstvo dokázalo naplno využít svůj potenciál a přestalo plýtvat energií. Samo to nedokáže, potřebuje k tomu nový způsob pohledu na své žití a na celý vesmír.

Tahle myšlenka byla tak fantastická, tak neuvěřitelná, tak nepředstavitelná, že téměř přestával dýchat, když začal

promýšlet všechny důsledky toho, co nyní lidstvo čeká. Tohle neznamenalou novou éru. Lidé měli vykročit do nového bytí.

Samozřejmě s ATech již podepsal smlouvu, na kterou si nechal zaplatit i zkušeného (a drahého) právníka. Ten mu sice vyfakturoval částku, která činila téměř polovinu jeho měsíční výplaty, ale dobře mu poradil a upravil tak, že se Friedrich mohl stát miliardářem, pokud by se projekt stál úspěšným. Nebo spíše jeho dcera.

Elisa.

Promnul si oči a zrak se mu stočil na bílé desky, významně ležící na jídelním stole, odložené ale nikdy zapomenuté. Ztěžka si oddechl. Zvedl se od dokumentů na zemi a přešel k židli, na které před okamžikem nechal telefon. Po chvíli přemýšlení vyhledal její číslo. Na druhém konci se však ozval mužský hlas. Překvapený tón na druhém konci mohl znamenat jen jediné. Poslala Karla, aby mu to zvedl místo ní.

„Můžeš mi dát Elisu?“ Na druhém konci bylo chvíli ticho.

„Víš, jak to má.“

„Prosím.“ řekl tiše a chraplavě Friedrich, s rukou na čele a zavřenýma očima. Zaslechl šumění a nesrozumitelné zvuky. Karl musel zakrýt mikrofon. Za pár okamžiků se opět ozval, nervózně a nejistě.

„Je mi to líto.“ Friedrichovi se zdálo, že to myslí upřímně. V telefonu slyšel vzdálený dětský hlas.

„Mohl bych... můžu mluvit alespoň se svojí vnučkou?“

Karl znovu zakryl mikrofon. Ani tentokrát však nebyl nositelem dobrých zpráv.

„Už půjde za chvíli spát, tak jí nechceme moc rozrušovat.“ Tón hlasu byl částečně omluvný a částečně naléhavý. Snad svého tchána prosil, aby na něj přestal tlačit s požadavky o kterých ví, že je nemůže splnit. Starý profesor pokýval hlavou, jakoby jeho zeť stál vedle něj a mohl pozorovat jeho reakci.

„Můžeš– mohl bys říci Elise, že–“ hlas se u zastřel a vytratil. V krku pocítil ohromný balvan, který ho dusil.

„Já vím.“ odpověděl vážně Karl. „Řeknu jí to, spolehni se.“

„Díky. Chtěl jsem jen–.“ Chvíli otálel, ale nakonec nic neřekl.

„Ať se ti daří. Budeme na tebe myslet. Některý věci jsou—
asi nevratný. Zkusím s ní promluvit.“

Friedrich odložil telefon. Nalil si velkou sklenici whisky,
ale po chvíli ji opět odložil. Vzal si prášek a zapil jej místo
toho vodou. Zrak opět zabloudil na bílé desky.

14. srpna, 2020, brzy ráno, Los Angeles, Kalifornie - muž, který nemohl usnout

Za normálních okolností by se snad ani neprobudil, ale její hlasitý smích, když se nemohla trefit klíčem do zámku a následné hlasité zvonění jej definitivně probraly. Nevěřičně zíral na svou přítelkyni, která se opilecky opírala o rám dveří a vydávala zajímavé zvuky někoho, kdo je příliš mimo na to, aby dokázal vysvětlit, čemu se vlastně směje. Ospalost ho definitivně opustila. Chytil ji pod rameny a opatrně jí táhnul do ložnice, kde ji namáhavě položil na postel, sundal jí boty a přikryl tenkým prostěradlem. Noc byla vlhá a teplá. Mumlala něco ze spánku a občas se znovu rozvihňala, ale nejdříve jemné a později hlasité chrápání mu prozradilo, že tvrdě usnula. Položil na noční stolek ještě sklenici s vodou a posadil se na pelest postele. Nešťastně se podíval na telefon, který nemilosrdně ukazoval půl druhé ráno. Za dvě a čtvrt hodiny měl vstávat.

Musí ještě usnout, prostě musí. Směna mu začíná brzo a nemůže si dovolit ji vynechat. Situace s letištním personálem byla nejistá a nechtěl riskovat, že by ho propustili. Povzdechl si a ve vedlejším pokoji si roztáhl

gauč. Čím více se však snažil usnout, tím více se převaloval a ošíval a byl stále více probuzenější. Čas mu utíkal nejdříve pomalu a poté o něm zcela ztratil přehled. Netušil, jestli uběhlo deset minut nebo deset hodin. Dostal se do mdlého polospánku, ze kterého ho však okamžitě probudilo zvonění jeho budíku. Rozlámaně se posadil.

Tři čtvrtě na čtyři. Čas vstávat. Na letišti musí být za dvě hodiny. Postavil vařit vodu a do hrníčku hodil pytlík s mátovým čajem. Neměl ani sílu zívat.

14. srpna, 2020, brzy ráno, o několik hodin dříve, Mnichov, Německo - Friedrich Junck

Spalo se mu ještě hůře než obvykle. Na prsou cítil velký tlak a špatně se mu dýchalo. Nakonec to vzdal a s chraplavým kašláním vstal. V kuchyni, kterou měl spojenou s obývacím pokojem, rozsvítil bílé, nepříjemně oslepující světlo na lince a zhluboka se napil vody z kohoutku. Málem vše vyzvrátil, protože dostal další záchvat kašle. Vodu ze sklenice vylil a natočil si novou, ze které nyní pil pomalu a opatrně. Nechtěl znovu spatřit kapky krve ve vodě, které před chvílí vykašlal. Nebude na to myslet.

Díval se na krabice s dokumenty a nepořádek, který v obýváku za poslední týdny nadělal. Chvíli stál a přemýšlel. Znovu si odkašlal, ale tentokrát bez naléhavosti, jako tomu bylo před chvílí. Nyní měl práci.

Přešel k bílé nástěnné tabuli, kterou si nechal instalovat tak, aby ji mohl vysunout před knihovnu. Rychlými pohyby z ní smazal staré teoretické výpočty a začal na ni znovu psát. Poté od ní poodstoupil a kontroloval každá bod. Zarazil se a přejížděl vše zas a znovu, sem tam,

jakoby se potřeboval ujistit, že nikde neudělal chybu. Vše se zdálo v pořádku. A přece. Pocítil, jak mu tuhne břicho. Přitáhl si stoličku a posadil se před tabuli a přemýšlel. Hleděl na ni se zaujetím člověka kochajícího se mistrovským dílem v galerii.

Pomalou, opatrně, jako kdyby se chtěl ujistit, že každý znak, každé číslo je správně, začal znovu psát, stejný vzorec, který před chvílí smazal. Co chvíli se zastavil a kontroloval vše zas a znova. Černou fixou napsané znaky a číslice na něj hleděly neúprosně zpět, s nevyhnutelnou jistotou, že se neplete. Neměl tendence dělat dramatická gesta, ale v tomto okamžiku hlasitě vydechl a stiskl pěsti.

Poprvé v životě si přál, aby se mýlil. Nestávalo se to často, ale pokaždé, když se to stalo, dělalo mu velké potíže přiznat chybu. V mládí byl odhodlaný raději strávit dlouhé hodiny hledáním důkazů, že se přece nemohl splést. Se starším věkem to již tolik neprožíval, ale nepamatoval si nikdy, že by svůj omyl snadno snášel. A dnes, dnes by za něj dal cokoliv.

Ne, musí se mýlit!

Rozhodnými pohyby vše opět smazal a začal znovu psát, ještě pečlivěji a s větší kontrolou, než tomu bylo při druhém pokusu. Výsledek však opět vyšel stejný, jako poprvé i podruhé. Ani čtvrtý a pátý pokus nic nezměnily.

Zamyšleně se škrábal na bradě. Překvapení a údiv postupně vystřídala nervozita. Začal přecházet po místnosti a přemýšlel, zda-li nezapomněl na nějaký další faktor, který by vše mohl změnit.

Tohle nebylo fér. Poprvé ve svém životě se ocitl nablízku ke splnění svého snu. Cožpak se na tento okamžik nepřipravoval od samého počátku? Měl snad prožít život v drásavé touze, že jeho vize není uskutečnitelná jen proto, aby na samém sklonku zjistil, že je reálná, ale že ji nikdy, za žádnou cenu nesmí dovézt do konce? Měl se stát obětí své vlastní pýchy a ega? Zasněžil život něčemu, co nemělo nikdy spatřit světlo světa? Byl opravdu natolik pošetilý?

Trestal ho snad Bůh, Vesmír, Nejvyšší existence nebo cokoliv, jak tomu právě kdo říkal, za jeho život, který zasvětil porozumění světa? Vždyť jen toužil udělat svět lepším, dokonalým místem. Obětoval tomu všechnen čas, svou rodinu—.

Elisa.

Ano, i svou lásku k Elise přinesl jako obětinu na oltář vědy. Měl to být jeho trest? Měl být Abrahamem, který obětuje své dítě, aniž by ho o to jeho stvořitel žádal? Skutečně byl tak naivní a hloupý?

Ztěžka dosedl a přetřel si tvář. Na svých bedrech cítil tíhu svých let, všechny starosti jeho života na něj dosedly v jeden okamžik. Cítil se starý, příliš starý. Zbytečný. Celý svůj život promarnil myšlence, jež nikdy neměla vzniknout.

Celý jeho život byl zbytečný. Ztráta Elisy, jeho jediné dcery byla zbytečná. Friedrich Junck, světoznámý matematik, nyní tušil, jak se cítil Alfred Nobel, když spatřil plody své práce. Jak se cítili Oppenheimer, Fermi, Feynman, Bohr, Lawrence, když USA shodili atomovou bombu na Hirošimu a Nagasaki. Jak se cítil Ray Kurzweil, když přišel s myšlenkou technologické singularity s vědomím, že i on se na všem podílel. Každý z nich začínal s noblesní myšlenkou, jak dát lidstvu dar, který jej posune dál, přivede do nové éry. Místo toho stavěli Trojského koně.

A on postavil toho největšího z nich.

Mé jméno jest Ozymandias, králů král. Vizte má díla, vy Mocní, a zoufejte!

Promarnil celý svůj život? Zoufale si promnul oči. To nemohla být pravda. Svět není jednoduché místo, ale tolik krutý přece nemůže být. Možná že vše mělo nějaký smysl.

Co když neměl být tvůrcem, ale strážcem této myšlenky? Co když se celý život připravoval právě na tento okamžik? Sáhl si na srdce a zhluboka dýchal. Cítil, jak pomalu, postupně přichází přijetí a klid. Vztek i zármutek odcházely a místo nich pomalu a opatrně přicházelo smíření. Hlava se stále snažila přijít s mnoha a mnoha důvody, proč tomu tak nemůže být, proč má raději hledat způsoby, jak naplnit svou myšlenku tak, jak původně plánoval, ale cítil v tom chaos a faleš. Musel to přijmout. Kvůli Elise. Kvůli své vnučce. Kvůli sobě.

Spal v tričku a dlouhých kalhotách, a přehodil si proto přes sebe ještě župan. Vyšel na balkón do vlahé noci. Světla lamp ozařování tichou ulici, vzdálenou od rušeného centra. Mnichov možná nikdy nespál, ale tahle rezidenční čtvrť rozhodně ano. Zapálil si cigaretu a

kuckavě vyfoukl kouř. Potřeboval si uspořádat myšlenky. Kouřil a přemýšlel.

Po chvíli se vrátil dovnitř a posadil se ke svému laptopu. Pomalu do něj začal vyťukávat dlouhý email. Několikrát ho po sobě překontroloval. Uložil si ho do rozepsané pošty. Nyní ho ještě nechtěl posílat, ještě si ho později jednou projde a překontroluje po sobě. Spokojeně se opřel do židle. První krok měl za sebou. Nejdříve vše připraví, sesbírání všechny své podklady, katalogizuje a popřemýšlí, jak je nejlépe zabezpečí. Ne vše půjde chránit patentem, ale budou stačit klíčové body. Hlavně však zavolá té právničce, aby ji informoval o svém rozhodnutí a hlavně proč odstupuje od smlouvy. Bude se chtít s ním setkat, nebo bude ihned informovat Maple, ale bylo mu to jedno. Vše se muselo co nejrychleji zastavit, protože jinak by dnes letěla se všemi jeho materiály zpět do Kalifornie. Nemůže jí ani dovolit, aby překročila práh jeho bytu. Bude si muset pravděpodobně i ověřit, že ho nesledují, nebo nemají přístup do jeho dat. S takovou firmou jako byl ATech si nemohl být ničím jistý a neměl důvěru v lidi. Hamižnost nezná hranic a peníze dokážou

zkorumpovat každého. Věděl, že je unavený, ale tohle musí stihnout.

Poté kontaktuje svého právníka a připraví se na soudní bitvu, bude-li to nezbytné. Doufal, že se jí vyhne, ale nemohl si být jistý. Nezáleželo na tom. Tohle se musí zastavit.

Nitya měla odlétat z Kalifornie v sedm ráno, v Mnichově měla přistávat ve dvě odpoledne. Měj ještě dost času na to vše připravit. Zavolá jí, až přistane a poté vše spustí do chodu.

Na hrudi ho píchalo, ale cítil se dobře. Zazíval. Chtělo se mu spát, ale tohle musí začít připravovat. Začít dávat dohromady veškerou dokumentaci, kterou je třeba patentovat a navždy zakopat do trezoru, ve kterém ji nikdo nenajde. Navzdory všem okolnostem měl pocit, že se mu ulevilo. Bylo to jen sen, nebo skutečně po celou dobu cítil podivný tlak, který předtím ignoroval? Ať to bylo cokoliv, cítil se nyní uvolněně a svobodně, jakoby vše zapadlo do sebe přesně tak, jak má. Jen kdyby ho tolik nepíchalo na hrudi.

14. srpna, 2020, Mnichov, Německo - muž, který fandil fotbalu

Každý blbec věděl, že kupovat amerického hráče do německého týmu je totální volovina. V německých klubech mají být Němci a ne přivandrovalci bůhvíodkud, ještě k tomu černocho, zatraceně! Jak se tedy mohli divit, když hrál zcela pod psa! Zatímco sledoval monitory a řídil tým letových dispečerů, občas aktualizoval sportovní zprávy na svém telefonu. Pociťil téměř zadostiučinění, když si přečetl, že nový hráč, zcela promarnil šanci na gól a nyní to vypadá, že hosté vyhrají. Byla to jeho chyba.

Ve sluchátku se mu ozval jeden z dispečerů jeho týmu. Vypadalo to, že někdo na americké straně udělal chybu a poslal jim špatný čas přistání. Další blbej Američan, kterej to odfláknul. Debilní amatéři! On sám musel vstávat brzo, sotva se vyspal a taky žádnou chybu neudělal. Protože byl Němec, zatraceně! Na jednu ranvej teď měla přistát

dvě letadla s časovým odstupem dvě minuty což samozřejmě předpisy ani nedovolovaly. Nedalo se nic dělat, jedno z nich bude muset chvíli nad Mnichovem kroužit. Na světě se staly už i horší věci. Koho nechá přistát dřív? Americké nebo Francouzské letadlo? Podíval se znovu na výsledky zápasu a rozhodl se.

14. srpna, 2020, odpoledne, Mnichov,

Německo - Friedrich Junck

Vytáčet už potřetí její číslo, telefon však měla stále vypnutý. Podíval se na hodinky. Její letadlo mělo přistát už před dvaceti minutami, a stále mu to nezvedala. Musela mít zpoždění. Nevadí, bude jí zkoušet dál. Svému právníkovi může zavolat klidně až zítra. Maple může napsat také klidně až zítra. Bude mít alespoň více času na to vše dát dohromady, aby mu nic neuniklo. Nitye řekne, že dnes je již unavený a jen jí to oznámí. Nebo vše nechá až na zítra, neočekával, že by ještě dnes chtěla přebírat všechny věci. Cítil se unavený a odpočinek by mu prospěl. Odložil proto telefon a usadil se do křesla, sepal ruce na prsou a zavřel oči. Nechal svou mysl plout mezi hvězdami.

V té chvíli se však opět rozkašlal, mnohem silněji než jak byl zvyklý. Kašel se mu nedařilo zastavit. S klepajícíma rukama nasucho spolkl prášky, ale místo aby zabraly a kašel přestal, se Friedrich zhroutil na zem, kde lapal po dechu. Vytřeštěně zíral do stropu a nevěřícně se držel za hrud'. Snažil se utřít rty. Na hřbetu ruky spatřil sliny smíšené s krví. Před očima se mu začalo stmívat. Hrud'

mu svíraly neviditelné svěráky, jakoby mu měly z plic vytlačit všechn vzduch. Už nelapal po dechu, dusil se. Pochopil, že umře. Věděl již dříve, že je to jen otázka času, nyní si však překvapeně uvědomil, že přes to všechno nečekal, že by si pro něj smrt přišla tak brzy.

Hlavu se snažil natočit ke knihovně, ve které měl obrázek své dcery Elisy s vnučkou. Namáhavě nadzvedl ruku k fotce, který chtěl naposledy vzít do dlaně. Ještě nechtěl odejít. Ještě ne. Ještě jim potřeboval říci, že—.

Ruka mu poklesla. Jeho tělo se přestalo třást.

Friedrich konečně dobyl nekonečný horizont a objevil, jaká je skutečnost za tím vším. Všechny otázky, které kdy měl, mu byly nyní zodpovězeny.

Umřel.

16. srpna, 2020, Mnichov, Německo - Nitya Menen Vila

Odložila telefon, na kterém si četla článek o nové technologii, na které pracuje NanoNer a pohlédla na starého, pečlivě upraveného muže s dioptrickými brýlemi. Právník vkládal podepsané smlouvy do svého koženého kufříku. Nitya ani neuvažovala, že by k jednání přibrala překladatele, ale poté co slyšela angličtinu německého právníka, připadala si jako ve francouzské komedii o druhé světové válce.

„Na co váš klient zemřel?“

Právník zvedl oči zpoza svých brýlí a krátce na ni pohlédl.

„Preferoval bych, pokud byste všechny osobní dotazy směřovala přímo na dědičku, Elisu Schliemann-Junck.“
Chvilí si ještě dělal poznámky v notýsku a listoval ve

smlouvách. Jakmile se ujistil, že má opravdu všechno, zaklapl kufřík a mírně pokrčil rameny.

„Nicméně nyní, když máme naše jednání úspěšně uzavřené, vy máte veškeré vyžadované podklady, tak se domnívám, že nebude tak velký problém, pokud vám to prozradím, mezi námi. Profesor zemřel na záchvat plicní embolie, na kterou se dlouhodobě léčil. Z toho, co vím, tak jeho stav byl již neléčitelný. Nicméně on i jeho blízcí očekávali, že bude žít o něco déle.“

„Mrzí mě, že to musela být právě naše strana, která reagovala na nekomunikaci ze strany profesora. Měla jsem od něj zmeškané hovory a když jsme konečně přistáli, již jsem se mu nedovolala. Myslela jsem, že si jen vypnul telefon. Když jsem se na něj nemohla ani dozvonit, volala jsem hned vás. Obávala jsem se, že si dohodu profesor rozmyslel, nebo něco podobného.“ Německý právník, který voněl po kolínské s pepermintovou příchutí, zavrtěl hlavou.

„O ničem takovém nevím. Nedávalo by to koneckonců smysl. S částkou, na které se naše strany dohodly, si mohl zaplatit největší světové lékařské špičky a žít do konce života někde na pláži u moře. Mohl si koupit

dalších dvacet let pohodlného života. Tak či tak všechno nyní dědí ona.“ významně na ni zamrkal a zapnul si sako. Nytia se usmála.

„Všechno jí odkázal?“

„Nejen to. Na Elisu přechází vše, co vyplývá z obchodu mezi ním a vaším ATechem. Friedrich by z celé transakce neviděl ani Euro.“

Vytřeštila oči, její kolega však jen vážně pokýval hlavou, že si nevymýšlí.

„Musel mít se svou dcerou blízký vztah.“

„Profesor svojí dceru bezpochyby miloval.“ Na chvíli se odmlčel. „Jsem pevně přesvědčený, že paní Schliemann si je toho též vědoma. O to více mě mrzí, že spolu neudržovali blízký kontakt. Bohužel, nyní to nese špatně a jsem si jistý, že by preferovala jiné– završení. Nesmírně ji zaskočilo, když se dozvěděla o všech benefitech, které jí a její rodinně z obchodu jejího zemřelého otce plynou.“

Pokývala hlavou a zamyšleně otáčela falešným snubním prstýnkem. Nastal čas vše ukončit.

„Předpokládám, že jste nám předali všechny podklady a nic jste nevynechali?“

Odkášlal si a pokýval hlavou.

„Jak vidíte, vše je v pořádku. Osobně a za přítomnosti notářského zástupce jsem zaprotokoval všechny dokumenty, tištěné i digitální a zde je vám je předáváme. Kompletní seznam si prosím projděte, můžete hned tady a teď, nebo se můžeme domluvit i na zítřek. Obávám se, že jsme vám toho dali spíše mnohem více, než jste chtěli. Nyní je na vás, abyste všechno prošli sami. Chtěl jsem raději postupovat v maximálním souladu, abychom dodrželi závazky smlouvy, kterou jste měli s profesorem uzavřenou. Jeho smrt vše značně komplikuje a věřím, že obě naše strany chtějí vše co nejrychleji uzavřít, než se do toho vloží úřady. Nedivil bych se, pokud by byl obchod napaden německým systémem. Proto je záhodno, pokud my dva tu vše co nejrychleji spolu dojednáme, abychom se vyhnuli pozdějším komplikacím.“

„Souhlasím. Proto se chci ujistit, předali jste mi i ručně psané poznámky, papíry, výkresy, deníky—“

Němec přikývl hlavou a poklepal na sešité papíry, na kterých stál drobným písmem výpis všeho, co si Nitya sebou odvážela. Srovnané papírové krabice, zapečetěné a obalené bublinkovou fólií, počítač, dva notebooky,

přenosné desky, všechny flash disky, které dokázali v nepořádku bytu najít, dokonce i digitální fotoaparát a starý mp3 přehrávač pečlivě uložili do plastových krabic. Nechali je vystlat molitanem a vyztužit proti nárazům, teprve poté je považovali za připravené na uložení do speciálních bezpečnostních ocelových schránek a následný převoz leteckou dopravou. Nic se nesmělo poškodit.

„Vše najdete zde. Nyní se s vámi rozloučím, neboť má práce je hotova. Zůstanu s vámi v kontaktu ohledně nastavení transferů a dlouhodobého vypořádávání smlouvy, ale nepředpokládám, že bychom měli narazit na nějaké problémy. Těšilo mě.“ Jeho ruka působila na omak teple a měkce. Nitya počkala, až za ním zaklapnou dveře a poté chvíli stála v prázdném tichém bytě. Netušila proč, měla pocit, že na něco zapomněla. Nedokázala přijít na to co. Měla podobný pocit, jako kdyby měla na jazyku slovo, které jí stále uniká pozornosti. Pátravě se kolem sebe rozhlížela. Doufala, že nějaký předmět jí napoví.

Opatrně našlapovala po tlustém koberci. Slyšela pod ním vrzání dřevěných parket, jak procházela mezi místnostmi.

Německá strana si dala záležet. Vše řádně uklidili, každý předmět pečlivě zanesli do inventury a případně přidali na její seznam. Hádala, že pracovali v týmech s přesčasy, neboť pokud by čekali na německé úřady, vypořádání by se mohlo táhnout několik měsíců. Naštěstí Friedrichova dcera se vším souhlasila. V bytě jejího otce zřejmě nezůstalo příliš věcí, které měly velkou hodnotu. To, co si přála ponechat, byly většinou osobní věci, bezcenné pro ATech. Právníkovi lidé dokonce zaplombovali i bílou tabuli. Opatrně odtáhla plastovou fólii, aby se na ni podívala, ale vše bylo rozmazané. Cokoliv na ni Friedrich napsal, museli setřít během balení. Nedělala si s tím hlavu. Ať na ni napsal původně cokoliv, bezpochyby to bude někde v haldách dokumentů a souborů, které si odvážela. Vše nakonec koneckonců dopadlo dobře, navzdory této tragické komplikaci.

Motýl, odpočívající na parapetu za oknem, mávl křídly.

30. srpna, 2020, Palo Alto, Kalifornie - Maple Truing

Nikdy, prostě nikdy nic neklape přesně tak, jak má. Ať plánovala cokoli do posledního detailu, vždy se událo něco, co její strategii rozhodilo. Zpočátku si dávala vinu sobě, že se špatně připravuje. Začala proto ještě více času trávit pečlivým výzkumem, jak reagovat na všechny možné varianty co se může stát. Později však zjistila, že to jednoduše nejde. Klíčem nebylo se snažit vyzbrojit se proti jakémukoliv problému, který může nastat, ale zaměřit se jen a pouze na cíl, nastavit kroky a následně být otevřená všem možnostem. Krize je nevyhnutelná a upínat se na to, aby se jí vyhla, bylo kontraproduktivní. Ještě důležitější se pro ni stal okamžik, kdy si řekla, že krize není selhání, ani chyba, ale příležitost. Příležitost k tomu, jak se osobně může posunout dál a jak posunout svůj projekt. K cíli nikdy nevedla přímá cesta. Pokud ho

chtěla dosáhnout, musela se na něj zaměřit a poté plout v oceánu možností tak, aby využila co nejlépe sílu větru a proudu. Bouři se nelze vyhnout, ale může ji vždycky využít.

Pravdou bylo, že tento problém se přeci jen řadil mezi ty neobvyklé. Nedalo se však nic dělat. Svého cíle dosáhne, ať se děje co se děje. Svět jí vždycky házel klacky pod nohy, tak proč by se teď s tímhle nedokázala úspěšně porvat.

Odkopla boty a nohy si dala na stůl. Měla chuť si stáhnout silonky, ale nakonec si to rozmyslela. Nohy si holila naposledy před šesti dny a za chvíli měla mít schůzku. Osobně jí to bylo jedno, ale věděla, že potřebuje dbát na svůj vzhled. Měla už dost svých starostí, aby k nim ještě přidala další.

Z plastového kelímku si přelila mátové mojito s ledovou kávou do svého oblíbeného žlutého hrníčku a hlasitě jej zamyšleně usrkávala. Tušila, co s ní chtějí řešit. Technologickou Singularitu Raye Kurzweilla a jak se právně předem chránit. Všichni po ní půjdou. Velká trojka, senát, velká farma, mravokárci na sociálních sítích a kdoví z jakých dalších děr se začnou ozývat hlasy. Je

jen otázkou času, než všem dojde, co tohle vše znamená.

Všechny pochyby, které kdy měla, se nyní vytratily. Nic ji nemohlo zastavit, její jistota se stala skálou, na které postaví své impérium, které změní svět.

Zafoukal studený vítr. Na telefonu jí vyskočilo varování o blížícím se tornádu. Telefon lenivě odhodila a pohodlně se opřela. Nebylo třeba se ničeho bát. Vše měla pod kontrolou.

Josef Šorm, Pražák Vltavou křtěný, narozen léta Páně 1986 je nadšený autor a spisovatelský kouč.

Jeho prvním dílem byl časopis Býk, který sepsal na psacím stroji v osmi letech. Po mnoha letech psaní do šuplíku vydal historické komiksy Jan Zajíc, Obušky a Něžná revoluce, a 100 let ŠMT a čtvrtý je aktuálně na cestě.

Se svou nejmilovanější ženou Simi mají dceru Eli. Obě údajně Josefova díla pokaždé čtou.

